

H A L H A T A T L A N O K

night star

a szerencsecsillag

fine
selection

A L Y S O N   N O È L

a l y s o n   n o ë l

Night Star

a szerencsecsillag

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Bill Contardinak,
a világ LEGJOBB ügynökének.

Amikor a legsötétebb az ég,
akkor látjuk a csillagokat.

Ralph Waldo Emerson

Köszönetnyilvánítás

Ismét csak nagy, csilli-villi, őszinte köszönettel tartozom a St. Martin csapatának: Matthew Shearnek, Rose Hilliardnek, Anne Marie Tallbergnek, Brittany Kleinfelternek, Katy Hershbergernek, Angela Goddardnak és mindenki másnak, aki olyan sokat segített!

Szintén óriási köszönet a Brandt&Hochmann-nak: Gail Hochmannak, Bill Contardinak és Marianne Merolának mindenért, amit értem tettek.

És külföldi kiadóimnak is köszönöm a *Halhatatlanokért* végzett kemény munkájukat!

Szintén hihetetlenül hálás vagyok a családom és barátaim (ti tudjátok, kik vagytok!) szeretetéért és támogatásáért, különösen Jimnek és Staciának – a havi egy vacsora *tökéletes* kikapcsolódás!

És mint mindig, óriási hálám Sandynek, mert tényleg, igazán nem tudtam volna nélküle végigcsinálni!

De mindenekelőtt szeretném megköszönni az olvasóimnak – srácok, ti vagytok A LEGJOBBAK!

Egy

– **Sosem győzöl le.** Ebben soha nem nyerhetsz, Ever. Lehetetlen. Nem tudod megcsinálni. Minek vesztegeted az idődet?

Összeszűkültem szemmel figyelem az arcát – felmérem apró, sápadt vonásait, a haja sötét felhőjét, gyűlölettel teli tekintete fénytelenységét.

Összeszorított foggal, halkán és kimérten azt felelem:

– Ne légy ebben olyan biztos! Komoly kockázatot vállalsz, ha túlbecsüled magad. Voltaképpen máris túlbecsüled magad. Ebben száz százalékgig biztos vagyok.

Gúnyosan felnevet. Hangos, lenéző kacaja visszhangzik a hatalmas, üres helyiségben, a fapadlóról a csupasz fehér falnak verődik, meg akar ijeszteni, vagy legalábbis megfélemlíteni, hogy eltérítsen a célomtól.

De nem sikerül neki.

Nem sikerülhet.

Túl erősen összpontosítok.

Minden energiám egyetlen pontra irányul, míg minden más el nem halványul körülöttem, és csak én maradok, az ökölbe szorított kezem, és Haven harmadik csakrája – vagyis a napfonat-csakra. A harag, a félelem, a gyűlölet otthona, és azé a hajlamé, hogy az illető

túl nagy hangsúlyt fektessen a hatalomra, az elismerésre és a bosszúra.

A pillantásom erre a pontra irányul, akár egy céltábla középpontjára, és egyenesen Haven fekete bőrbe burkolt felsőteste közepére célzok.

Tudom, hogy egyetlen gyors, jól irányzott ütés, és semmi nem marad belőle, csak egy darabka szomorú történelem.

Egy tanmese a rosszul használt hatalomról.

Vége.

Egy pillanat alatt.

Csak egy pár fekete túsarkú csizma és egy kis kupac por – az egyetlen emléke annak, hogy valaha itt járt.

Ugyan sosem akartam idáig jutni, próbáltam megoldani, próbáltam észérvekkel meggyőzni őt, hogy kapjon a fejéhez, hogy megérthessük egymást valahogy – hogy valamiféle egyezsége jussunk –, de végül nem volt hajlandó feladni.

Nem volt hajlandó megadni magát.

Nem volt hajlandó lemondani a megfontolatlan bosszúhadjáratról.

Nem maradt más lehetőségem, csak az, hogy megöljem, vagy hogy ő öljön meg engem.

Nem maradt kétségem afelől, hogyan fog végződni a harc.

– Túl gyenge vagy. – Köröz körülöttem. Lassan, óvatosan mozog, a pillantását nem veszi le rólam. A csizmája túsarka kopog a padlón, miközben így szól: – Nem vagy ellenfél a számomra. Sosem voltál, nem is leszel. – Csípőre tett kézzel és félrebillentett fejjel megáll. Fényes, sötét haja a vállára omlik, jóval a dereka alá ér. – Hónapokkal ezelőtt hagyhattál volna meghalni. Már volt lehetőséged. De úgy döntöttél, hogy ehelyett megitatysz az elixírral. Most meg bánod?

Mert nem tetszik, amivé váltam? – Ekkor elhallgat, és a szemét forgatja. – Hát, nagy kár. Csak magadat hibáztathatod. Te tettél ilyenné. Amúgy is, milyen teremtő az, aki megöli a saját teremtményét?

– Lehet, hogy én tettelek halhatatlanná, de attól kezdve minden rajtad múlt – szűröm a fogam között a határozott, átgondolt szavakat, bár Damen arra tanított, hogy maradjak csendben, összpontosítsak, hogy gyorsan és tisztán csináljam, és ne menjek bele a vitába, ha nem muszáj.

Hagyd későbbre a megbánást! – mondta Damen.

De az a tény, hogy ide jutottunk, azt jelenti, hogy nincs *később*, amikor majd Havennel vesződni kellene. És a végkifejlet ellenére én még mindig eltökélten hatni akarok rá, el akarom érni őt, mielőtt túl késő lenne.

– Nem kell ezt csinálnunk. – A pillantásom összekapcsolódik az övével, remélve, hogy meggyőzhetem. – Itt és most befejezhetjük. Nem kell ennél tovább rontanunk a helyzetet.

– Na, azt te csak szeretnéd! – fuvolázza vidáman gúnyolódva. – Látom a szemedben. *Nem* tudod megtenni. Nem számít, hogy azt gondolod, megérdemlem, nem érdekes, hogy próbálsz meggyőzni magadat, túl puhány vagy. Miért feltételezed, hogy ezúttal másképp lesz?

Mert most már veszélyes vagy – és nem csak magadra, hanem mindenki másra is. Ezúttal másképp lesz, egészen másképp. Ahogy hamarosan te is meglátod...

Ökölbe szorítom a kezemet, olyan szorosan, hogy az ujjperceim rögtön elfehérednek, egy másodpercet feláldozok, hogy összpontosítsak, megtaláljam az egyensúlyomat, és újra feltöltődjek fénnel – éppúgy, ahogy Ava tanította –, és közben alacsonyan és mozdulatlanul tartom a kezemet. A szememet nem veszem le róla, az elmém

mentes minden ide nem tartozó gondolattól, az arcomon nem látszik érzelem – ahogyan Damen magyarázta nemrég.

A kulcs az, hogy ne árulj el semmit – állította –, és hogy gyorsan mozogj, céltudatosan. Véghez kell vinned, mielőtt ő egyáltalán észrevenné, hogy készülsz valamire. Hogy mire rájön, mi történik, már késő legyen.

Míg a teste fel nem oldódik, és a lelke el nem költözik arra a barátságatlan, kopár helyre.

Ne kapjon egy halvány esélyt se arra, hogy lépjen vagy harcba szálljon ellened.

Egy régi csatamezőn tanult lecke ez, amelyről sosem hittem, hogy a saját életemben fogom alkalmazni.

Ugyan Damen óvott ettől, mégsem tudok nem bocsánatot kérni. Nem vagyok képes gátat vetni az elmémből Haven felé áramló *bocsáss megek* áramlásának. Látom, hogy egy villanásnyi szánalom fénylik fel a szemében, aztán gyorsan elmossa a gyűlölet és az undor megszokott keveréke.

Felemeli az öklét, célba vesz – de késő. Az én öklöm már mozdul is, előre, teljes lendülettel. Egyenesen a napfonat-csakrájába vágódik, és megingatja, megperdíti, szétzúzza, bele a végtelen mélységbe.

Árnyvidék sötétségébe.

Az elveszett lelkek örök otthonába.

Észreveszem, milyen hirtelen kapok levegőért, miközben ő pillanatok alatt szertefoszlik. Olyan könnyedén oszlik el, hogy nehéz elképzelni: valaha szilárd teste volt.

A gyomrom összeszorul, zakatol a szívem, a szám olyan száraz, hogy elapadnak a szavaim. A testem úgy válaszol arra, ami a szemem láttára történt – amit elkövettem –, mintha az nem csak egy illúzió, hanem maga a szörnyű valóság lett volna.

– Jól csináltad. Pontosan a célon voltál, épp ahogy kell – szól Damen, és egy pillanat törtrésze alatt átszeli a szobát. Meleg, erős karja körém fonódik, magához von. A hangja halkán fuvolázik a fülemben: – Bár azt a *bocsáss meg*et tényleg elég akkor elmondanod, miután elment. Hidd el, tudom, hogy sajnálsz, Ever, és nem mondhatom, hogy hibáztatlak érte, de ahogy már megbeszéltük: ilyen esetben vagy *te*, vagy *ő*. Csak egyikőtök élheti túl. És ha nem haragszol, nekem jobban tetszene, ha *te* lennél az. – Végighúzza az ujja hegyét az arcomon, egy szőke hajtincset a fülem mögé simít, és hozzáteszi: – Nem engedheted meg magadnak, hogy bármi jelét add annak, mire kérsz. Úgyhogy légy szíves, majd utána kérj bocsánatot! Oké?

Bólintok, és elhúzódom tőle. Még mindig küzdök, hogy a légzésem normális ritmusa visszaálljon. Hátrapillantok a fekete bőr- és csipkehalomra a padlón. Ez maradt az általam manifesztált Havenből. Egy szempillantással eltüntettem és eltörlöm minden nyomát.

Jobbról balra lazítom a nyakamat és rázogatom a végtagjaimat, amit úgy is lehet értelmezni, hogy kieresztem a gőzt, vagy felkészülök a következő menetre. Damen úgy dönt, az utóbbi, és mosolyogva így szól:

– Akkor még egy kör?

De én csak nemet intek. Mára végeztem. Nem akarom többször eljátszani, ahogy megölöm a régi barátnőm kísérteties, lélektelen alakját.

Ez a nyár utolsó napja, az utolsó nap szabadság, és sokkal jobban is eltölthetjük.

Végignézek a Damen homlokába hulló félhosszú, hullámos, sötét tincseken, amelyek a gyönyörű, barna szemébe lógnak, majd az ornyergére kúszik a pillantásom, onnan az arcára, telt ajkára, és itt megállok egy időre, hogy felidézzem, milyen csodás érzés, amikor a száját az enyémhez érinti.

– Menjünk el a konyhába! – kérem. A pillantásom mohón keresi az övét, majd az egyszerű, fekete pólójára siklik, aztán a selyemzsinórra, amelyen a póló alatt a kristályok függenek, majd végignézek kifakult farmerjén és barna gumisaruján. – Érezzük jól magunkat! – ismétlem meg. Egy pillanatra behunyom a szemem, és új ruhákba bújtatom magam. Az edzéshez felvett pólót, rövidnadrágot és tornacipőt lecserélem az egyik sokkal szebb, mélyen kivágott, fűzős ruha mására, amelyet a párizsi életemben hordtam.

És Damen egyetlen lázas pillantása elmondja, hogy a ruha jó lesz. A konyhá csábításának szinte lehetetlen ellenállni.

Csak ott érinthetjük meg egymást igazán az energiamező zavarása nélkül – ott érintkezhet a bőrünk, és keveredhet a DNS-ünk anélkül, hogy Damen lelkét veszély fenyegetné.

Az az egyetlen hely, ahol eltűnhetünk egy másik világban, amelyben nem létezik annak az életnek egyetlen veszélye sem, amelyet egyébként élünk.

Már nem neheztelek az itteni életünk korlátai miatt, ugyanis tudom, hogy az én *helyes* döntésem, az *egyetlen* lehetséges döntésem az volt, hogy megittam Damennel Roman elixírjét, és ennek eredménye az, hogy Damen ma velem lehet. Az ital mentette meg attól, hogy Árnyvidéken töltsz az örökkévalóságot, így boldogan fogadom az érintését bármilyen formában.

Mégis most, hogy tudom, van egy hely, ahol sokkal jobb, mint itt, szeretek oda járni, és most jó lenne ott lenni.

– De mi lesz a gyakorlással? Holnaptól iskola, és nem akarom, hogy meglepetés érjen – kérdezi láthatóan vívódva: a nemes és helyes tettet válassza-e, vagy jöjjön el velem a konyhába. Utóbbi egyértelműen csábítja. – Fogalmunk sincs, mire készül Haven, szóval a legrosszabbra kell felkészülnünk. Egyébként pedig még a tajsziig sem

jutottunk el, pedig szerintem tényleg szükség lenne rá. Meg fogsz lepődni, hogy milyen jól kiegyensúlyozza az energiádat, úgy feltölt, hogy...

– Tudod, mi *töltene fel* még? – mosolygok rá időt sem hagyva, mielőtt megcsókolom. Szeretném, ha kimondaná a szót, hogy végre elmehessünk oda, ahol igazán megcsókolhatom.

Meleg pillantását érzem a bőrömmön, csodálatos bizsergéshullámmal és melegséggel áraszt el, amelyre csakis ő képes. Elhúzódva így szól:

– Jó. Nyertél. De mindig nyersz, nem? – Rám mosolyog, és a pillantása vidáman táncol az enyémmel.

Megszorítja a kezemet, és behunyja a szemét, majd átlépünk a lágy aranyfény csillogó fátylán.

Kettő

Egy tulipánmező közepén érünk földet, több százezernyi gyönyörű, piros virág vesz körül. A lány, vörös szirmok csillognak az állandó, ködös fényben, hosszú, zöld száruk ring a Damen által teremtett szellőben.

A hátunkon fekvve felnézünk az égre, és egy csapat felhőből mindenféle állatot és tárgyat formálunk a puszta képzeletünkkel, aztán elsöpörjük őket, és belépünk a kunyhóba. Egymás mellé fekszünk a nagy, fehér, pillecukorszerű kanapén, a testem a párnák közé süllyed, miközben Damen a távkapcsolóért nyúl, majd mellém fészkei magát.

– Na, hol kezdjük? – kérdezi felvont szemöldökkel, ami elárulja, hogy éppoly mohón szeretne belevágni már, mint én.

Magam alá húzom a lábamat, és a tenyerembe támasztott állal nézek rá kacéran.

– Hmm... Fogós kérdés. Elmondanád még egyszer, hogy miből választhatok? – Az ujjaim az inge alá óvakodnak, tudva, hogy nem-sokára valóban megérinthetem.

– Hát, ott a párizsi életed, amihez öltöztél. – Bök az állával a ruhám kivágása felé, és a pillantása elidőzik mély dekoltázsomon, aztán

újból a szemembe néz. – Aztán persze a puritán életed, ami nem tartozik a kedvenceim közé, hogy őszinte legyek...

– Van ennek valami köze a ruhákhoz? A sötét, közönséges színekhez meg a magas nyakhoz? – kérdezem felidézve a rusnya göncöt, amit akkoriban hordtam, meg hogy milyen kényelmetlen és kellemetlen volt, ahogy a szövet karistolta a bőrömet. Tudom, hogy nekem sem kedvencem az a kor. – Mert ha ez a helyzet, akkor Londonban nagyon tetszhettem a gazdag báró elkényeztetett lányaként, akinek elképesztő ruhatára volt tele csillogós, kivágott ruhákkal meg estélyikkel és a sok halom gyönyörű cipővel. – Határozottan ez az élet az egyik kedvencem, ha másért nem, hát a mindennapi létem pusztá egyszerűsége miatt, amikor a legtöbb drámát, amellyel szembenéztem, saját magam idéztem elő.

Damen rám néz, pillantása végigsiklik az arcomon, és megsimogat – a kitartó energifátyol makacsul vibrál közöttünk, de csak amíg ki nem választunk egy jelenetet.

– Nos, ha éppen tudni akarod, meg kell mondanom, hogy Amszterdammal kapcsolatban vagyok a legelfogultabb. Akkor én voltam a művész, te a múzsa, és...

– ...és az időm nagy részét félmegtelenül töltöttem, csak a hosszú, vörös hajam és egy kis selyemdarab takarta a testem. – Fejcsóválva nevetek, és egy kicsit sem lep meg a választása. – De biztosan nem ez az *igazi* oka, ugye? Biztosan csupán véletlen, *igaz*? Téged biztosan mindennél jobban foglalkoztatott a művészi nézőpont...

Felé hajolok, és egy gyors puszival elvonom a figyelmét, míg kikapom a kezéből a távirányítót. Figyelem, ahogy az arckifejezése tette-tett felháborodásba vált, és elszórakoztatom magam egy rögtönzött fogócskával.

– Mit művelsz? – kérdezi, és gondosan úgy tesz, mintha komolyan vissza akarná venni a távkapcsolót.

De nem adom fel. Nem adom be a derekam. Ha másért nem, hát azért, mert minden egyes alkalommal, amikor itt vagyunk, ő irányítja a dolgot, és ez egyszer én szeretném meglepni őt.

Magasan a fejem fölé tartom a kapcsolót, és cserélgetem a két kezemben eltökélten, hogy távol tartsam Damentől. Kissé lihegve az erőfeszítéstől ránézek, és megszólalok:

– Nos, látva, hogy lehetetlen megegyeznünk a kedvencünkről, azt találtam ki, hogy akár le is nyomhatnék egy gombot találomra, aztán meglátjuk, hová kerülünk.

Damen rám néz, és hirtelen elsápad, tekintete elkomorodik. Az egész arckifejezése – a fenébe is! –, az egész *viselkedése* olyan lesújtottá, olyan komollyá válik, és hogy őszinte legyek, teljesen túlreagálja a helyzetet. Kis híján átadom neki a távirányítót, amikor hirtelen meggondolom magam, és lenyomok egy gombot.

Morgok valamit arról, mennyire tipikus, hogy mindig nála kell legyen a távirányító, és ekkor életre kel a képernyő, rajta pedig egy kép...

Hát... amelyet még sosem láttam.

– Ever! – hördül fel Damen halk, komoly hangon, de a sürgetést tisztán hallom. – Ever, légy szíves, add ide a kapcsolót... én...

Érte nyúl, de késő, már a párna alá dugtam.

Már biztonságba helyeztem előle.

Már látom is a képernyőn futó képeket.

Az amerikai polgárháború előtti időszakban járunk, Délen. És ugyan nem tudom biztosan, hol, de a házak alapján – azt hiszem, ezt hívják gyarmati stílusnak –, a megváltozó légkörből, a forró, ragyogó égboltból és a hihetetlen, eddig egyik előző életemben sem látott vagy érzett

fülledtségből ítélve Amerika egyik egészen déli államában lehetünk. Akár a nagytotál a filmekben – a felvétel, amely elárulja, hol játszódik a történet.

Ekkor hirtelen mindketten ugyanabban a házban találjuk magunkat. Közele képet látunk egy lányról, aki az ablak előtt áll, amit tisztítania kellene – de e helyett kibámul rajta, az arca ellágyult és álmodozó.

A korához képest magas, keskeny vállú és karcsú. Csillogó, barna bőre van, és több mérföld hosszúnak tűnő nyurga végtagjai az egyszerű vászonruha szegélye alól kilátszó sovány bokákban végződnek. A ruha annyira viseltes, hogy nyilvánvaló: újra és újra megjavították. De rendezett és tiszta, ahogy maga a lány is. Csak oldalról látom őt, mert elfordul tőlem, de az feltűnik, hogy hosszú, sötét haja bonyolult csomókban és fonatokban tekereg a tarkóján.

Csak amikor megfordul, és tisztán látom az arcát, amikor egyenesen belenézek mély, barna szemébe... akkor döbbenek rá, hogy...

...saját magamat látom!

Levegő után kapok – a hangom visszhangzik az íves, fehér márványfalak között –, és nézem a fiatal, szép arcot, amelyet az évei (az éveim) ellenére szomorúság csúfít el. És egy pillanattal később, amikor egy sokkal idősebb fehér férfi tűnik fel, minden világossá válik.

Ő a gazdám. A rabszolgája vagyok. És itt nincs idő álmodozni.

– Ever, *kérlek!* – esdekel Damen. – Add szépen ide a távkapcsolót, most, mielőtt olyat látnál, amit megbánsz!

De nem adom oda.

Még nem tehetem.

Megbűvölten nézem a furcsa férfit, akit nem ismerek fel egyik előző életemből sem, és aki örömét leli abban, hogy ütlegeti a lányt – engem – azért az egyszerű bűnért, hogy egy jobb életről álmodozom.

*Nem reménykedni vagy álmodozni vagyok ott, vagy hasonló miatt.
Nem távoli helyekről képzelődni, vagy egy szerelemről, ami majd meg-
ment.*

Nincs menekülés.

Nincs jobb hely.

Nem jön a szerelem.

Így élek – és így is fogok meghalni.

A szabadság nem az én fájtámnak való.

*És annál jobb, mielőbb hozzászokom, mondja ő – ezt ismételgeti
minden ostorcsapással.*

– Hogy lehet, hogy ezt nem mondtad el? – suttogom halkán, szinte alig hallhatóan. Annyira lesújt a látvány, ahogy elviselem a verést, amelyet eddig el sem tudtam képzelni. Minden egyes ütést alig egy rezdüléssel tűrök, tökéletes némaságban és elszántan megőrzött méltósággal.

– Amint látod, ez nem a romantikus életeid egyike – feleli Damen büntudattól rekedten. – Bizonyos részei, amit most is láatsz, nagyon kellemetlenek voltak, és nem értem még rá megválni vagy átnézni. Csakis ezért titkoltam előled. De amint meglesz, megígérem, hogy megnézheted. Hiszed vagy nem, voltak boldog pillanatai is. Nem volt mindig ilyen. De Ever, *kérlek*, a saját érdekedben kapcsold ki, mielőtt még ennél is rosszabb lesz!

– Ez még *rosszabb* lesz? – Felé fordulok. Elfutják a szememet a részvét könnyei a gyámoltalan lány iránt. A lány iránt, aki én voltam.

De Damen bólint, kiveszi a kapcsolót a párna alól, és rögtön kikapcsolja. Ott ülünk ketten, és némán reszketünk az imént látott borzalomtól. Meg akarom törni a csendet, ezért megszólalok:

– És a többi életem? Azok, amelyeket szeretünk újranézni, azokat is átszerkesztetted?

Rám néz, a homloka ráncos az aggodalomtól.

– Igen. Azt hittem, ezt már elmagyaráztam az első alkalommal, amikor itt jártunk. Sosem akartam, hogy ilyen felkavaró dolgot láss. Nincs értelme újraélni azoknak az eseményeknek a nyomasztó emlékét, amelyeket nem változtathatunk meg.

Megrázom a fejemet és behunyom a szemem, de nem használ, a fejemben tovább futnak a brutális képek.

– Azt hiszem, észre sem vettem, hogy *te* vágta ki ezeket, gondoltam, valahogy *ez a hely* csinálta... Ahogy Nyárvidék sem hagyja, hogy bármi gonosz idekerüljön... vagy... *valami*...

Elengedem ezt a fonalat, úgy döntök, hadd lógjon csak a levegőben. Eszembe jut az a sötét, esős, ijesztő rész, amelybe egyszer belebotlottam, és tudom, hogy amiként a jin és a jang, minden sötétségben ott a fény, úgy tűnik, Nyárvidék is ilyen.

– Én építettem ezt a helyet, Ever. Kifejezetten neked, *nekünk*. Ez azt jelenti, hogy én rendezem a jeleneteket. – Visszafordul a képernyőhöz, és kiválaszt egy sokkal kellemesebb színt, amelyben épp teljes sebességgel szökünk egy bárról. Egy boldog pillanat a léha londoni életből, amit annyira szeretek – nyilvánvaló kísérlet arra, hogy felderítse a hangulatomat, hogy elmossa a sötétséget, amelyet az imént éltünk át, de nem igazán használ. Ha egyszer már láttam azokat az iszonyatos képeket, nem olyan könnyű eltörölni őket.

– Sok oka van, hogy nem emlékszünk az előző életeinkre, miután újjászületünk. És amit most éltél át, éppen egy ilyen ok. Néha az emlékek egyszerűen csak túl fájdalmasak ahhoz, hogy megbirkózz velük, túl nehéz túltenni magad rajtuk. Az emlékek kísértenek. Én aztán tudhatnám, nem kevés emlék kísért. Több mint hatszáz éve.

És bár a képernyő felé int, egy sokkal boldogabb Ever képe felé, már nem számít. Amit megtudtam, nem gyógyítható azonnal.

Egészen addig a pillanatig biztos voltam benne, hogy a szerény, párizsi szolgálólányként töltött életem volt a legrosszabb. *De egy igazi rabszolga?* A fejemet csóválom. Eszembe sem jutott ilyesmi – erre nem számítottam. És hogy őszinte legyek, a durvaságtól elállt a lélegzetem.

– A reinkarnáció lényege az, hogy a lehető legtöbb különböző életet megtapasztaljuk – közli Damen a gondolataimra hangolódva. – Így tanuljuk meg a szeretet és a részvét legfontosabb leckéit, hogy *szó szerint* egymás bőrébe bújunk, amely végül a sajátunkká válik.

– Úgy emlékeztem, azt mondtad, hogy a karmánkat tartja egyensúlyban – vonom össze a szemöldökömet. Nagyon szeretném megérteni az egészet.

Damen bólint. A pillantása türelmes és kedves.

– A meghozott döntések útján fejlődik a karmánk, aszerint, hogy milyen gyorsan vagy lassan tanuljuk meg, mi az, ami igazán fontos a világon. Hogy milyen gyorsan adjuk meg magunkat az ittlétünk *valódi* okának.

– És mi az? – kérdezem még mindig elrévedve. – A *valódi* ok?

– Hogy szeressük egymást. – Vállat von. – Nem több, nem kevesebb. Elég egyszerűnek tűnik, mintha meglehetősen könnyen teljesíthető lenne. De elég egy alapos pillantás a múltunkra, beleértve azt is, amit az előbb láttál, és azt hiszem, érthetővé válik, milyen nehéz lecke ez sokaknak.

– Szóval ezt próbáltad elrejtteni előlem? – kérdezem, mert kezdi fűdni az oldalamat a kíváncsiság. Egy részem többet akar látni, hogy tudjam, hogyan vészeltük át, de a másik tudja, hogy valaki, aki megtanult ilyen csendben és méltósággal kibírni egy olyan verést, már sok mindent látott.

– Szeretném, ha tudnád, hogy annak ellenére, amit láttál, voltak szép pillanatok is. Annyira szép voltál, olyan ragyogó, és amikor sikerült elvinnem téged onnan...

– Várj csak, te *megmentettél?* – nézek rá nagyra nyílt szemmel, mintha magára a fehér lovon érkező hercegre néznék. – *Felszabadítottál?*

– Úgy is mondhatjuk... – bólint, de megrebben a szeme, és elfúl a hangja. Nyilvánvalóan alig várja, hogy továbblépjünk.

– És aztán... *boldogok* voltunk? – kérdezem. Tőle kell hallanom. – Igazán, valóban boldogok?

Igent int. Gyors fejbiccentés, de ez minden.

– Míg Drina meg nem ölt – teszem hozzá azt a részt, amit nem hajlandó kimondani. Mindig Drina sietette a halálomat, miért lett volna más a sorsom rabszolgaként? Észreveszem, hogy elkomorodik az arca, és a keze izeg-mozog, de nem tágítok: – Mondd el, hogy csinálta? Hintó elé lökött, vagy le egy szikláról, belefojtott egy tóba, vagy valami egészen újat próbált ki?

Damen a szemembe néz, látom, hogy nem szívesen válaszol, de helyesen feltételezi, hogy nem adom fel, míg nem hallom tőle az igazságot, tehát így felel:

– Csak annyit kell tudnod, hogy sosem ismételte önmagát. – Komoly arccal felsóhajt. – Valószínűleg azért, mert nagyon is élvezte, szeretett új módszereket kitalálni. – Damen megrázkódik. – Gondolom, azt sem akarta, hogy gyanakodjak. De figyelj ide, Ever! Amit láttál, hihetetlenül tragikus, de szerettelek, te pedig viszontszeretted, és amíg tartott, csodálatos és nagyszerű volt.

Félrenézek. Szeretném megérteni, felfogni az egészet. De sok. Az biztos, hogy egyelőre túl sok.

– Egyszer majd megmutatod? – fordulok felé ismét.

Látom az ígéretet a szemében, amikor rám néz, és azt mondja:

– Igen, de adj még egy kis időt, hogy megvágyjam, jó?

Bólintok, és látom, hogy leereszti a vállát, ellazul az arca, és tudom, hogy neki is legalább olyan nehéz volt, mint nekem.

– De most nincs több meglepetés. Miért nem megyünk egy boldogabb, jobb, mókásabb helyre?

Egy ideig csak ülök, és nagyon egyedül érzem magam a gondolataimmal, mintha ő ott sem lenne.

Hamarosan felráz a hangja:

– Hé, figyelj csak! Most jön a jó rész. Mit mondasz, beszálljunk?

A képernyőre pillantok, ahol egy egészen más énem mosolya ragyog. Csillogó, sötét hajamban egy rakás hajtű és drágakő csillog, amelyek kifejezetten a szép, kézzel varrott smaragdzöld ruhámhoz készültek. Látom, milyen magabiztosan állok, mennyire biztos vagyok a szépségemben, a rangomban, a jogomban, hogy arról álmodozzam, amiről csak akarok, hogy *megkapjam*, amit akarok, hogy az enyém legyen *bárki*, akit akarok – beleértve a jóképű idegent, akivel épp megismerkedtem.

Akiért hátrahagyom egész sor udvarlómat odabent, és akik félelmetesen silánynak tűnnek hozzá képest.

Ez az *énem* olyan kifejezett ellentéte a másiknak, akit egy perce láttam, hogy alig tudom felfogni. És ugyan eltökéltem, hogy hamarosan újra meglátogatom *azt* az önmagam, *ez* egyelőre várhat.

Azért jöttünk, hogy a nyár utolsó vidám pillanatait eltöltsük itt, és ebben semmi nem akadályozhat meg.

Kézen fogva felállunk a kanapéról, és a képernyő felé indulunk, meg sem állunk, míg bele nem olvadunk, és eggyé nem válunk a jelenettel.

Párizsi ruhám helyébe azonnal egy smaragdzöld estélyi kerül, amelyet egyenesen rám szabtak, szám Damen állát csipkedi, flörtölök, a

nyelvem hegye incselkedik vele, aztán sarkon fordulok, felemelem a szoknyámat, és egyre mélyebbre és mélyebbre vezetem Dament a kertben egy olyan helyre, ahol senki nem találhat ránk – sem apám, sem a szolgálak, sem a kérőim, sem a barátaim...

Semmi mást nem akarok, csak megcsókolni ezt a sötét hajú, jóképű idegent, aki úgy tűnik, mindig előkerül valahonnan a semmiből, aki mintha mindig tudná, mit gondolok, akinek vibráló és forró lénye az első pillanattól kezdve megborzongat.

Az első alkalomtól fogva, ahogy a lelkembe pillantott.

Három

– **Nem kellene elgondolkodnod azon,** hogy ideje lenne elindulnod a suliba?

Lecsavarom az elixíres üveg tetejét, és a konyhaasztal felé pillantok, ahol Sabine ül. Végignézek füle mögé fésült, vállig érő szőke haján, tökéletes sminkjén, vasalt, makulátlanul tiszta kosztümjén, amelyen sehol egy oda nem illő ránc vagy gyűrődés, és elgondolkodom azon, milyen lehet az ő bőrében lenni. Milyen lehet olyan világban élni, ahol minden rendezett, engedelmes, módszeres és gondosan szervezett.

Ahol minden problémának van logikus megoldása, minden kérdésre van tudományos magyarázat, és minden helyzet összefoglalható egy egyszerű ítélettel: *ártatlan* vagy *bűnös*.

Egy olyan világ, ahol minden fekete-fehér, és a szürke minden árnyalatát azonnal elsöprik.

Már rég volt, hogy utoljára ilyen világban éltem, és most, azok után, amit láttam, kizárt, hogy újra ott éljek.

Nagynéném tovább néz, komor arccal, komoly szájjal, és már megismételné, amikor megszólalok:

– Damen elvisz. Nemsokára itt lesz.

Észreveszem, hogy Damen puszta említésére Sabine egész teste megfeszül. A nagynéném kitaróan ragaszkodik ahhoz, hogy Dament hibáztassa azért, hogy kegyvesztett lettem, holott ő akkoriban még sehol sem volt.

Biccent, és lassan végigmér. Alaposan megnéz magának, gondosan sorra veszi az utolsó részletet is, kezdve a fejemtől egészen a lábujja-
imig, majd vissza fel, és kezdi előlről. Rossz előjeleket keres, villogó fényeket, vészjelzést, akármit, ami bajra utal. Olyan árulkodó jeleket, amelyekre a nevelési tanácsadó könyvei figyelmeztették, de nem lát mást, mint egy kissé lebarnot, szőke, kék szemű lányt fehér nyári ruhában, mezítláb.

– Remélem, nem lesz több gondunk idén. – A szájához emeli a bögréjét, és a pereme felett rám néz.

– És mégis milyen természetű *gondra* célzol? – kérdezem. Utálom, hogy a gúny ilyen könnyen a hangomba lopózik, de változatlanul nem kicsit unom, hogy folyton védekezni kell.

– Szerintem tudod. – Elharapja a szavakat, a homloka ráncba szalad, én pedig mély levegőt veszek, és próbálok nem forgatni a szememet úgy, hogy ő is lássa.

Egyszerre vagyok nagyon szomorú, hogy valóban idáig jutottunk – a mindennapi vádak hosszú listája, amelyek eltörölhetetlenek –, és dühös, amiért nem hajlandó hinni nekem – elfogadni, hogy amit mondok, igaz, hogy valójában ez vagyok én, történjék bármi.

De ettől még vállamat megvonva csak annyit mondok:

– Hát, akkor örülni fogsz, mert többé nem iszom. A felfüggesztés után nem sokkal felhagytam vele. Főleg, mert egyáltalán nem jártam jól, és ugyan ezt valószínűleg nem akarod hallani, valószínűleg el sem hiszed majd, de a lehető legrosszabb módon tompította az *adottságaimat*.

Sabine dühbe gurul. Fizikailag *égnek áll a haja az adottság* szó halatán. Mivel már elkönnyvelte, hogy bánatos, szánalmas, feltűnési viselkedésben szenvedő kamugép vagyok, aki nyilvánvalóan segítségért kiált, tényleg kezdi mindennél jobban utálni ezt a szót. Gyűlöli, hogy nem hátrálok meg, hogy nem vagyok hajlandó behódolni az ő nézeteinek.

– Egyébként – folytatom az üveget a pulthoz koccintva, miközben a szemébe nézek – nem kétlem, hogy már meggyőzted Munozt, hogy kémkedjen utánam, és teljes körű jelentést adjon minden nap végén. – Abban a pillanatban bánom meg, ahogy kimondtam, mert Sabine-ra ugyan igaz lehet, de Munozzal szemben nem igazságos. A pasas mindig is kedves és támogató volt irányomban, és egyszer sem éreztem rosszul magam azért, mert olyan vagyok, amilyen. Érdeklődőnek, csodálkozóknak és meglepően tájékozottnak bizonyult. Nagy kár, hogy a barátnőjét erről nem tudta meggyőzni.

De akkor is, ha Sabine ennyire nem hajlandó elfogadni engem, akkor én miért fogadjam el, hogy szerelmes a régi történetírómba?

Eltekintve attól, hogy így lenne helyes.

És nem csak azért, mert két rosszból sosem lesz jó, hanem azért, mert annak ellenére, amit a nagynéném gondol, és annak ellenére, amit mondhatnak, végső soron tényleg csak azt szeretném, hogy ő boldog legyen.

Nos, ez – és az, hogy ő túltegye magát az egészen – kell ahhoz, hogy visszatérjen az életünk a régi kerékvágásba.

– Figyelj! – kérem, mielőtt válaszolhatna, tudva, hogy muszáj tompítanom a helyzet élet, mielőtt ennél is rosszabbra fordulna. Mielőtt ez is ordítózássá fajulhatna, ami azóta szokásos közöttünk, hogy rajtakapott, amint a barátnőjének jószoltam Avalon álneven. – Nem akartam. Tényleg. Sajnálom. – Biccentek. – Na, fegyverszünetet

hirdethetnék? Te elfogadsz engem, én elfogadlak téged, és mindenki boldogan él, míg meg nem hal, örömben, békességben és harmóniában meg minden?

Ránézek, és pillantásommal gyakorlatilag könyörgök, hogy adja be a derekát, de ő csak a fejét rázza, és motyog az orra alatt. Valami olyasmit, hogy suliból egyenesen haza kell jönnöm, míg ő nem dönt másként.

De annak ellenére, hogy szeretem Sabine-t – annak ellenére, hogy hálás vagyok azért, amit tett –, nem lesznek korlátozások, szobafogság, semmi ilyesmi. Mert a helyzet az, hogy nem *kell* itt laknom. Nem mintha *muszáj* lenne belenyugodnom ebbe az egészbe. Vannak lehetőségeim – *rengeteg* lehetőségem van. Neki pedig fogalma sincs arról, hogy meddig vagyok képes elmenni, hogy úgy tűnjék, nincs egyéb lehetőségem.

Úgy teszek, mintha ennék, miközben már nincs rá szükségem, úgy teszek, mintha tanulnék, pedig már nem kell, úgy teszek, mintha olyan lennék, mint a többi normális, tizenhét éves lány, aki az életében részt vevő felnőttektől függ étel, lakhely, pénz és az egész jóléte dolgában – holott közel sem vagyok ilyen lány. Ennél távolabb nem is lehetnék ettől az állapottól. És az a dolgom, hogy Sabine soha ne tudjon meg többet erről annál, mint amennyit már tud.

– Ahhoz mit szólsz – folytatam az elixírt lötykölve az üvegben, nézve, ahogy csillog és fénylik a palack oldalán lefutva –, hogy én kimaradok a zúrból, és nem leszek útban, ha te is belemész, hogy ugyanezt teszed. *Megegyeztünk?*

Sabine összevont szemöldökkel rám néz, nyilván próbál rájönni, hogy komolyan mondom-e, vagy ez valamiféle fenyegetés. Egy pillanatig a száját biggyeszi, elég ideig ahhoz, hogy összeszedje a szavakat, majd így szól:

– Ever... én... én csak *nagyon aggódom* érted. – Fejcsóválva végigfuttatja az ujjait a bőgréje peremén. – Akár beismered, akár nem, *nagyon-nagyon* zavart vagy, én pedig már azt sem tudom, hogyan kezeljelek, hogyan érjelek el, hogyan segítsek...

Az utolsó grammnyi jóindulatom *így* foszlik szerte, és visszacsapom a kupakot a flakonra. Mélyen a szemébe nézve megszólalok:

– Ja, hát igen, ez talán segíteni fog. Egy: ha tényleg annyira segíteni akarsz, ahogy mondd, elkezdhetnéd azzal, hogy *nem* titulálsz örültnek. – Megrázom a fejemet, aztán belebújok a szandálomba, mert érzem, hogy Damen épp megáll a kocsibejárón, és egy perccel sem érkezhete jobbkor. – Kettő. – A vállamra dobom a táskámat, és a szemébe nézek. – Azzal is felhagyhatsz, hogy *figyeleméhes, nagyon problémás csalónak* vagy ezek akármelyik variációjának nevezel. – Biccentek. – Ez a két dolog önmagában nagyon jó kezdet lenne ahhoz, hogy *segíts rajtam*, Sabine.

Nem hagyok időt a válaszra, és kiviharzom a konyhából, ki a házból is. Sokkal erősebben csapom be az ajtót, mint akartam, de ezt is egyetlen vállrándítással intézem el, aztán Damen kocsijához megyek.

A puha bőrülésbe csusszanva Damenre kacsintok, mire ő megszólal.

– Nos, ez lett belőle.

Követem a mutatóujja irányát az ablakig, ahol Sabine áll. Nem vesződik azzal, hogy a relaxa részén át lessen, vagy a függöny két szárnya között. Nem próbálja leplezni, hogy figyel engem – *minket*. Csak áll ott összeszorított szájjal, komor arccal, csípőre tett kézzel, és méreget.

Felsőhajtok, és határozottan kerülöm Sabine pillantását Dame-nével ellentétben.

– Csak örülj, hogy megkíméltelek a kihallgatástól, amiben akkor lett volna részed, ha bejössz! – csóválom a fejem. – Hidd el, oka van

annak, hogy azt kértem, várj meg kint! – teszem hozzá még mindig őt nézve.

– Még mindig csinálja?

Szememet forgatva bólintok.

– Biztos, hogy ne beszéljek vele? Talán segítene.

– Felejsd el! – rázom a fejemet, és azt kívánom, bárcsak kitolatna már a felhajtóról, és elvinne innen. – Vele nincs ésszerű beszélgetés, teljesen ésszerűtlen, és hidd el, ha beszélni akarnál vele, attól csak rosszabb lenne.

– Rosszabb, mint az a gonosz pillantás, amit felém lövell az ablak mögül? – A tekintetét a visszapillantó tükör és köztem váltogatva letolat a kocsifeljáróról, és egy kicsivel komiszabban görbül felfelé a szája, mint ahogy szeretem.

Ez most komoly.

Én komolyan veszem.

És neki talán nem is olyan vészes, nekem ettől még elég nagy dolog.

De amikor újra ránézek, úgy döntök, annyiban hagyom, és adok neki egy kis időt. Emlékeztetem magam, hogy pusztán az évei száma, a hatszáz évnyi életidő miatt többé-kevésbé hidegen hagyják az apróbb mindennapi drámák, amelyek mintha mindig olyan nagy helyet követelnének maguknak.

Ami Dament illeti, *rajtam kívül* nagyjából minden más a „nem éri meg a fáradságot” kategóriába sorolandó. Egészen addig, míg úgy nem tűnik, hogy az egyetlen dolog, amivel valóban törődik mostanában, amelyre tényleg összpontosít, még az ellenszernél (amelyet megtalálva végre négyszáz évnyi várakozás után együtt lehetnénk) is jobban, az, hogy megóvja a lelkemet Árnvidéktől. Amennyire őt érdeкли, ehhez képest minden más eltörpül.

És ugyan tényleg értem az egészet, nem tudok nem foglalkozni a „kisebb” dolgokkal.

És Damen szerencsétlenségére számomra a legjobb módja annak, hogy megértsem őt, és a fejemben mindent megoldjak, az, hogy újra és újra megbeszéljük.

Hidd el, megúszta, és sok mindentől megkíméltelek. Ha ragaszkodnál volna hozzá, hogy bejössz, ennél is rosszabb lenne. A szavak az én agyamból az övébe áramlanak, miközben kinézek a szélvédőn. Elcsodálkozom, hogy milyen hihetetlenül ragyogó, meleg és napos idő van máris, pedig még csak néhány perccel múlt reggel nyolc. És nem tehetek róla, de elgondolkodom, hogy vajon hozzászokom-e ehhez valaha? Felhagyok-e végül a Kaliforniában, Laguna Beachen élt új életem és a régi, oregoni, eugene-i életem összehasonlításával.

Hogy képes leszek-e lemondani a folytonos visszatekintésről.

A gondolataim akkor térnek csak vissza a tárgyra, amikor Damen megszorítja a térdemet, és így szól:

– Ne aggódj! Majd megbékél.

Bár a hangja magabiztos, az arca másról árulkodik. A szavai sokkal inkább sugallnak reménykedést, mint meggyőződést – a vágya, hogy megvigasztaljon, könnyedén üti az igazságérzetét. Mert az a helyzet, hogy ha Sabine mostanra nem törődött bele, akkor nagyon kétlem, hogy valaha is belefog, vagy legalábbis nem mostanában.

– Tudod, mi piszkálja a legjobban a csőrömet? – kérdezem, tudva, hogy már hallotta, de ettől még folytatom. – Mintha nem számítana, mit mondok neki, hogy hányszor próbálom *bebizonyítani* azzal, hogy semmi sem történik, ha a gondolataiban olvasok, és mindenféle fura kis röögöt fedek fel a múltjából, a jelenéből és a jövőjéből, amelyeket nem tudhatnék, ha *nem* lennék médium. Tulajdonképpen épp az ellenkezőjét érem el. Csak arról sikerül meggyőzőnöm, hogy

még inkább kötni kell az ebet a karóhoz; egyáltalán nem hajlandó egyetlen ellenérvemet sem megfontolni, vagy bármi mást, amit mondani tudok ezzel kapcsolatban. Egy kicsit sem hajlandó megnyitni az elméjét. Inkább néz rám azzal a komor, vádló pillantással, és meg van győződve arról, hogy szimulálok, kitalálom az egészet, mint valami szánalmas feltűnési viselkedést. Mintha totál elment volna az eszem. – Megrázom a fejemet, és a fülem mögé simítom hosszú, szőke hajamat. Átmelegszik és kipirul az arcom. Ez az a rész, amikor tényleg belelendülök, amitől minden egyes alkalommal kivörösödöm és begurulok. – Még miután megkérdeztem, hogy mégis mi a csudának vesztegetek ennyi időt és erőfeszítést arra, hogy titokban tartsam a képességeimet, ha csak figyelemre vágyom, még miután könyörögtem neki, hogy hallgassa végig a saját ostoba kötekedését, hogy megértse, semmi értelme, még akkor sem volt hajlandó megrezdülni sem. Tulajdonképpen *csalással* vádol! – Behunyom a szemem, és a homlokomat ráncolom. Olyan tisztán emlékszem a pillanatra, mintha most játszódna le a szemem előtt.

Sabine beront a szobámba a Roman halála utáni reggelen, miután minden reményem odalett, hogy valaha is igazán Damennel lehessenek, hogy megszerezsem az ellenszert. Esélyt sem ad, hogy teljesen felébredjek, fogat mossak, és valamennyire rendbe szedjem magam.

Álszent dührohammal nekem ront, kék szeme az enyémben mélyed, és így szól:

– Ever, nem gondolod, hogy magyarázattal tartozol a tegnapi estevel kapcsolatban?

Kiűzöm a fejből a képet. Damen szemébe nézve megszólalok:

– Mert szerintem nincs olyan, hogy *paranormális képesség, érzékeken túli érzékelés, vagy bármi hasonló*. Őszerintem *senki* nem lát a jövőbe. Ez csak porhintés, amit egy rakás *hosszám* hasonló pénzéhes, gátlástalan,

sarlatán *csaló* talált ki! Önként voltam cinkos a *csalásban* attól a pillanattól kezdve, hogy pénzt fogadtam el az első jóslásomért. És, ha esetleg nem tudnád, az ilyesminek jogi következményei vannak, amelyeket természetesen boldogan felsorolt nekem. – Damenre nézek, épp olyan tágra nyílt szemmel és feldúltan, mint az első alkalommal, amikor elmondtam neki ezt a történetet. – Úgyhogy múlt éjjel, amikor volt képe *megint* elővenni a témát, megkértem, hogy ajánljon egy jó ügyvédet, ha ilyen nagy bajok elé nézek, meg minden. – Az égre nézek, amikor eszembe jut, *ez* milyen rosszul végződött.

Az ujjaim idegesen babrálják a fehér vászonruha rövid szegélyét. A térdemen egyensúlyozom a nyitott elixíres palackot. Mondogatom magamnak, hogy meg kell nyugodnom, hogy hagyjam annyiban, már milliószor végigmentünk ezen, és csak annyi lesz az eredménye, hogy még jobban felizgatom magam, mint eddig.

Kibámulok az ablakon, míg Damen le nem lassít és meg nem áll, hogy átengedjen az úton egy, az egyik kezében szőrfdeszkat cipelő, a másikban egy labrador pórázát tartó idősebb nőt. A kutya farkcsóválása, fényes, vajszín bundája, boldog, barna szeme és az aranyos, rózsaszín orra annyira emlékeztet Puszedlire, a régi kutyámra, hogy másodszor is meg kell néznem magamnak. Régi, ismerős fájdalom hasít a szívembe – állandó emlékeztetés arra, hogy mennyi mindent veszítettem el.

– Emlékeztetted rá, hogy ő mutatott be Avának, és egészen véletlenül épp ez vezetett a Titok és Holdsugárban végzett munkádhoz? – kérdezi Damen visszarántva engem a jelenbe, miközben lábával a fékről a gázra lép.

Bólintok, és az oldalsó visszapillantó tükörben figyelem a kutyus egyre zsugorodó tükörképét.

– Ezt is említettem tegnap este, és tudod, mit mondott?

Ránézek, és az agyamból az övébe áramlik a kép. Sabine a konyhapultnál, előtte egy halom zöldség várja, hogy megmossa és feldarabolja. Én a futószerelésemben indulok kifelé a házból – a változatosság kedvéért veszekedés nélkül –, de hirtelen mindketten csikorgó gumikkal lefékezünk, amikor Sabine úgy dönt, belekezd a tizenötödik körbe a soha véget nem érő küzdelmünkben.

– Azt mondta, vicc volt. Olyan *bulidolog*. Csak szórakoztató céllal. Hogy nem kellett volna komolyan venni. – Fejcsóválva forgatom a szememet.

Épp mondanék még valamit, mert még közel sem végeztem, amikor Damen rám néz, és így szól:

– Ever, ha az elmúlt hatszáz évben tanultam valamit, az az, hogy az emberek legalább annyira gyűlölik a változást, mint azt, ha kihívások elé kell állítaniuk a hitüket. Komolyan. Nézd csak meg, mi lett szegény Galileo barátommal! Teljesen kiközösítették, amiért volt olyan vakmerő, hogy azt állítsa, a föld nem a világegyetem közép-pontja. Odáig fajult a dolog, hogy bíróság elé állították, eretnekké nyilvánították, rávették, hogy visszavonja az állítását, aztán az élete hátralévő részét házi őrizetben töltötte, miközben, ahogy mindenki tudja, *egész végig igaza volt*. Szóval, ha végiggondoljuk a dolgot, azt kell mondanom, hozzá képest elég olcsón megúszad. – Felnevet, és szinte könnyörögve néz, hogy viduljak fel és nevessek én is, de egyszerűen még nem megy. Egy nap majd biztosan viccesnek találok, de az a nap a távoli jövőben létezik, amit még nem látok.

– Hidd el – teszem a kezére a tenyeremet, és érzem a közöttünk táncoló energifátylat –, megpróbálkozott a házi őrizettel, de kizárt, hogy azt hagyom. Tényleg igazságtalan, hogy elvárja tőlem, automatikusan fogadjam el őt meg az ő fekete-fehér világát, amiben él, miközben ő lehetőséget sem ad arra, hogy megmagyarázzam a tetteimet.

Még csak el sem gondolkodik az én nézőpontomon. Egyszerűen csak kikiáltott örült, kapzsi, túl érzelmes tininek, mert történetesen a képességeim nem illenek az ő szűk látókörébe. És néha annyira idegesít, hogy egyszerűen... – Elhallgatok, és összeszorítom a számat, mert nem tudom, hogy tényleg ki kell-e mondanom.

Damen várakozva néz rám.

Néha-egyszerűen-csak-alig-várom-már-hogy-vége-legyen-a-tanév-nek-és-leérettségizzünk-és-elmenjünk-valahová-messzire-ahol-a-magunk-életét-élhetjük-és-vége-legyen-ennek-az-egésznek – lehelem olyan gyorsan, hogy az egyik szó elválaszthatatlan a másiktól.

– Kellemetlenül érzem magam, hogy ilyet mondok, főleg azok után, amit tett értem, de akkor is a helyzet az, hogy még a felét sem tudja annak, amire képes vagyok. Csak azt tudja, hogy paranormális képességeim vannak, és *ennyi!* El tudod képzelni, mit mondana, ha elmondanám neki a *teljes* igazságot? Hogy halhatatlan vagyok, és olyan fizikai képességeim vannak, amelyeket el sem tud képzelni? Mint a teremtés, és jaj, meg ne feledkezsem arról a kis időutazásról, amelyen nemrég vettem részt, nem beszélve arról, hogy szeretek abban a Nyárvidék nevű, bájos, kis félreeső másik dimenzióban időzni, ahol a halhatatlan fiúmmal különböző előző életeinkben kalandozunk! El tudod képzelni, *annak* mi lenne a vége?

Damen rám néz, és a szeme úgy csillog, hogy rögtön előnt a bizsergés és a forróság, majd mosolyogva így szól:

– Mi lenne, ha sosem tudnánk meg, *rendben?*

Megáll a lámpánál, és magához húz. A szája megérinti a homlokomat, az arcomat, végigsiklik a nyakamon, majd végre, végre a számhoz ér.

Csak néhány másodperccel azelőtt húzódik el, hogy a lámpa zöldre vált, és megkérdezi:

– Biztosan végig akarod csinálni?

Mély, sötét szeme meleg pillantása csak egy kicsivel tovább mélyed a szemembe, mint szükséges. Rengeteg időt ad nemet mondani, hogy azt mondjam, még nem állok készen, közel sem, úgyhogy visszafordulhat, és mehetünk valahová máshová. Egy szebb, barátságosabb, *melegebb* helyre, mint például egy távoli tengerpart, vagy akár Nyárvidék. Egy része azt reméli, beleegyeznek.

Ő már túl van az egész középiskola dolgon. Évszázadok óta. Én vagyok az ittléte egyetlen oka. Csak miattam marad. És most, hogy együtt vagyunk, sok fájdalmas évszázadnyi ismételt elválás után boldogan, egyszerűen nem érti, miért fontos mindez. Egyfajta haszontalan társasjátéknak tekinti.

Mondjuk, én sem mindig látom értelmét, mivel elég nehéz valóban megtanulni valamit, amikor a tudás olyan könnyedén jön, ahogy a tanáraink gondolataiban olvasunk, vagy a tenyerünket a könyv borítójára helyezve megérezzük a tartalmát, de eltökélten maradok, és végigcsinálom.

Leginkább azért, mert a totálisan bizarr életemnek ez az egyetlen kicsit is normális része. És nem számít, mennyire untatja Dament, nem számít, hányszor kérlek, hogy hagyjuk a csudába, és kezdjük el a saját életünket, nem teszem. Nem tudom megtenni. Valami furcsa oknál fogva nagyon szeretnék leérettségizni.

A kezemben akarom tartani az oklevelet, és a levegőbe dobni a sapkámot.

És ma megtesszük az első lépést a cél felé.

Mosolyogva bólintok, és intek, hogy menjünk tovább. Látom, hogy nyugtalanság fut át az arcán, aztán újult önbizalommal és erővel viszonozza a pillantásomat. Kihúzom magam, és lófarokba fogom a hajamat a tarkómon. Kisímítom a ruhám gyűrődéseit, és felkészülök az előttem álló csatára.

Bár nem tudom biztosan, mi lesz, vagy pontosan mire számítsak, és bár a saját jövőmet nem látom olyan tisztán, ahogy bárki másét, ha egyvalamit biztosan tudok, az az, hogy Haven még mindig engem hibáztat Roman haláláért.

Még mindig engem hibáztat *mindenért*, ami tönkrement az életében.

És eltökélt szándéka, hogy sikerrel beváltsa az ígéretét, miszerint tönkretesz.

– Hidd el, *ennél jobban* nem is állhatnék készen. – Kinézek az oldalsó ablakon, és a tömegben egykori legjobb barátnőmet keresem, tudva, hogy csak idő kérdése, hogy megtegye az első lépést, és remélem, hogy lesz lehetőségem úgy irányítani az eseményeket, hogy egyikünk se tegyen olyasmit, amit később kétségtelenül meg fog bánni.

Négy

Csak ebédkor látom Havent.

Mindenki látja.

Lehetetlen nem észrevenni.

Mint egy váratlanul felbukkanó, kék jégörvény, mint valami tekervényes jégcsap. Épp olyan vonzó, egzotikus és ijesztő, mint egy meglepő téli fagy egy forró nyári napon.

Egy nagy csapat diák hemzseg körülötte – ugyanazok, akik azelőtt átnéztek rajta.

De most lehetetlen nem észrevenni.

A földöntúli szépségét, az ellenállhatatlan vonzerejét.

Ő már nem az a Haven, aki volt. Teljesen más. Átalakult.

Ami azelőtt halvány volt, most ragyog.

Ami azelőtt taszította, most vonzza.

És a megszokott, fekete bőrt és csipkét ötvöző, cigányos rock and roll stílusú külsejét ábrándos, delejező, kissé hátborzongató csillogás váltotta fel. Úgy fest, akár egy sötét, gyászoló menyasszony sarkvidéki verziója, hosszú, testhez álló, mély v-kivágású ruhában. A ruhának hosszú, lebegő ujjja van, és a több réteg puha, selymes, kék szövet a földet seperve úszik utána. A nyakát gyakorlatilag lehúzzák az

ékszerek – fénylő tahiti gyöngy, csillogó zafír, nagy, durván met-
szett türkizkövek és fényesre csiszolt akvamarin. Hosszú, hollófekete
haja fénylő, laza hullámokban omlik a derekáig. Frufrujának egykor
platinaszőke tincsei most ugyanolyan kobaltkékek, mint a körmeit
díszítő lakk, a szemfestéke és a két – szépen ívelő – szemöldöke közé
ragasztott csillogó drágakő.

Ezt a külsőt a régi Haven sosem kockáztatta volna meg. Körberö-
högte volna az iskola még a becsengetés előtt – de már nem így van.

Az orrom alatt mormolok valamit, amikor Damen a kezemért
nyúl. Bátorítóan megszorítja az ujjaimat, de minket éppúgy elbűvöl
a látvány, mint mindenki mást az iskolában. Nem tudjuk levenni a
szemünket Haven fekete és kék színek tengeréből kiragyogó hófehér
bőréről. Az összhatás – a furcsamód törékeny, légies megjelenés, a
friss véraláfutásra emlékeztető színek – teljesen ellentétes a benne
rejlő elszántsággal.

– Az amulett – súgja Damen gyorsan a szemembe nézve, aztán
vissza Havenre. – Nem viseli... *eltűnt*.

A tekintetem azonnal a nyakára szegeződik, a sötét, csillogó éksze-
rek bonyolult szövevényében keresgélek, és látom, hogy Damennek
igaza van. Az amulett, amit tőlünk kapott, ami megóvni hivatott vol-
na őt a veszélytől, *tőlem*, nincs sehol. És tudom, hogy ez nem véletlen.
Dehogy! Ez egy nekem szánt üzenet, amely hangosan és jól érthe-
tően azt üvölti: *Nincs szükségem rád. Túl nőttem rajtad. Teljesen felül-
múltalak.*

A saját maga teremtette hatalma csúcsán jár, olyan helyen, ahol
már nem féltőlem.

Annak ellenére, hogy már nem láthatom az auráját, mióta akkor
éjjel megittam az elixírrrel, és halhatatlanná vált, olyanná, mint én,
nincs is szükségem aurára ahhoz, hogy *érzékeljem*, mit gondol.

Hogy *tudjam*, mit érez.

A Roman halála miatt érzett gyásza az irántam érzett gyűlöletével keveredve szülte ezt az egészet. Az elsöprő harag és veszteség átvette az irányítást fölötte, *újraformálta* őt, és most bosszút akar állni mindenkin, aki valaha rosszat tett ellene.

Velem az élen.

Damen megtorpan, és közelebb húz magához, megadva az utolsó esélyt, hogy feladjam és kiszálljak, de nem fogok. *Nem tehetem.* Hagyni fogom, hogy ő tegye meg az első lépést. Teljesen meg vagyok győződve arról, hogy amint megteszi, nem fog gondot okozni, hogy emlékeztessen, ki itt a főnök. Ezt gyakoroltam eddig. És talán most magabiztos, de én történetesen tudok valamit, amit ő nem.

Lehet, hogy erősnek, hatalmasnak és legyőzhetetlennek érzi magát, de a képességei messze nem érnek fel az enyéimmel.

Damen aggodalmas pillantást vet rám. Feltűnik neki Haven metsző tekintete, a felém irányzott kis gyűlöletnyilacskek. De én csak vállat vonok, és megyek tovább, a szokott helyünk felé vezetve Dament. Haven biztosan úgy gondolja, az a hely már méltóságán aluli, és tudom, hogy az utálkozó pillantás csak a kezdet, amihez jobb, ha mind hozzászokunk, ha túl szeretnénk élni a tanévet.

– Jól vagy? – hajol hozzám Damen. A tekintete aggódó, keze a térdemen.

Bólintok, a szememet nem veszem le Havenről, mert tudom, hogy ha kicsit is hasonlít Romanre, úgy fog játszani velem, akár a macska az egérrel, kiélvezi, mielőtt nekilátna meggyilkolni.

– Csak mert szeretném, ha tudnád, *itt* vagyok. Mindig *itt* leszek. Akkor is, ha nincs egy közös óránk sem, hozzáteszem: *neked* köszönhetően – mondja fejcsoválva. – Szeretném, ha tudnád, hogy nem megyek sehová. Nem lógok, nem szököm ki, nem leszek iskolakerülő,

vagy semmi ilyesmi. Minden egyes unalmas órán ott leszek, ami a nyomorult órarendemben szerepel. Ami azt jelenti, hogy ha szükség van rám, csak szólnod kell, és...

– *Ott leszel.* – A szemébe nézek, de csak egy pillanatig, aztán vissza Havenre. Figyelem, ahogy az iskola új királynőjének posztján tetszeleg, elnökölve az asztalnál, amely mellett pár hónapja el sem sétálhatott, nemhogy odaülhetett volna. Én pedig csak azt tudom feltételezni, hogy Stacia és Honor úgy döntöttek, gyakorolják a végzősök jogát, hogy az iskolán kívül ebédelhetnek, különben sosem hagynák ezt, ha itt lennének. Ettől csak még jobban elgondolkodom, vajon mit fognak csinálni, ha visszatérve rájönnek, hogy Haven elfoglalta a helyüket.

– Figyelj csak! – szólok meg, miközben lecsavarom az elixíres flakon tetejét. Kortyolok egyet. – Túl vagyunk rajta, és jól vagyok. Tudom kezelni. Tudok bánni Havennel. Tényleg. – Odafordulok Damenhez, és úgy nézek rá, hogy értse: komolyan mondom. – Egy egész *örökkévalóságnyi* időnk van, csak te, én és az öröklét – mosolygok. – Úgyhogy nem muszáj fizikaórán is egymás mellett ülnünk, *ugye?* – A szívem gyakorlatilag kihagy egy dobbanást, amikor látom, hogy a szeme felcsillan, jobb lesz a kedve, és ő is elmosolyodik. – Nem kell aggódnod értem. Ava meditációi és az edzéseink után olyan vagyok, akár egy új és továbbfejlesztett, sokkal erősebb önmagam. És tudom kezelni Havent, hidd el! Efelől semmi kétségem.

Egyikünkről a másikunkra pillant gondterhelt arccal, és láthatóan a saját gyötrő kétsége és belém vetett hite között őrlődik. A folyamatos meggyőzésem ellenére félt engem, és nem tud túllépni ezen, mivel még mindig azt hiszi, hogy egyedül ő tehet arról, hogy aznap, amikor úgy döntött, *átváltoztat*, mozgásba lendült ez az egész.

– Oké, csak még valami... – szól, és az államnál fogva maga felé fordítja a fejemet. – Ne feledkezz meg róla, hogy dühös, erős és vakmerő. Ez veszélyes kombináció, már ha egyáltalán létezik ilyen.

Bólintok, és késlekedés nélkül azt felelem:

– Hát, ez igaz lehet, de te meg ne felejtse el, hogy én pedig *remekül összpontosítok*, sokkal *erősebb vagyok*, és sokkal nagyobb az *önuralmam*, mint neki valaha lesz. Ami azt jelenti, hogy nem árthat nekem. Nem számít, mennyire szeretne, nem számít, milyen keményen próbálkozik, ezt nem nyerheti meg. Nem beszélve arról, hogy nekem van valamim, amije neki nincs...

Damen összeszűkül szemmel pillant rám. Nem számított a sokszor elpróbált forгатókönyv ilyen hirtelen változására.

– *Té*. Itt vagy nekem *te*. Mindig és örökké, *igaz?* Vagy legalábbis ezt mondtad a múlt éjjel, amikor megpróbáltad rám vetni magad a vidéki Angliában...

Ó, szóval én *akartam rád vetni magam?* *Biztos vagy te ebben?* Felnevet, és behunyt szemmel a számra tapasztja az ajkait, először lágyan, finoman, aztán sürgetőbben. Úgy csókol, hogy az egész testem felgyúl attól a bizsergéstől és forróságtól, amit csak ő tud kelteni bennem, aztán épp ilyen gyorsan elhúzódik tőlem, mert tudja, hogy nem kockáztathatjuk így az összpontosításunkat.

Ez még várhat. Haven nem.

Alig higgadok le és szedem össze magam, amikor Miles lép ki a tömegből, és Haven asztalától eltávolodva felénk indul. Néhány méterre tőlünk megáll, és megfordul a tengelye körül, hogy minden oldalról jól megnézhesük, aztán modellpózba vágja magát, és acélos tekintettel, a száját komolykodóan biggyesztve, csípőre tett kézzel megáll.

– Láttok rajtam valami újat? – A pillantása kettőnk között ide-oda jár. – Ugyanis, már bocs, hogy ilyet mondok, de *nem* csak Haven alakult át nyáron, tudjátok? – Hagyja a pózt, és közelebb jön. – Szóval, ha netán nem hallottátok volna, megismétlem: *Láttok... rajtam... valami... újat?* – Lassan, kímérten ejti a szavakat, megfontoltan, gondosan, egyenként artikulálva azokat.

És amikor ránézek – *ránézünk* –, a világ fékcsikorgatva megtorpan. Minden lélegzetvétel, pislogás, szívdobbanás azonnal átadja a helyét a totális, kínos, eltátott szájú bámulásnak. Két dermedt halhatatlan azon gondolkodik, hogy egy harmadikra mered-e épp.

– Na, gyerünk, ki vele! Mit gondoltok? – éneklí Miles egy újabb gyors pörgés közben, aztán megint pózba vágja magát, amit láthatóan addig szándékozik kitartani, amíg valamelyikünk meg nem szólal. – Holt rám sem ismert.

Hogy mit gondolok? Azt hiszem, hogy a más szó közel sem írja le. Damenre pillantok, aztán megint Miles-ra. A fenébe! Hát még a gyökeresen megváltozott vagy a teljesen átalakult sem közelít a valósághoz! Megrázom a fejemet.

Miles barna haja, melyet – mióta ismerem – mindig rövidre nyírva hordott, most hosszú és hullámos, majdnem olyan, mint Damené. És az arcán egykor mutatkozó bébiháj, amitől jó két évvel fiatalabbnak tűnt, most sehol sincs. Helyét markáns arccsont, szögletes áll és határozott orr vette át. Még a ruhái is, bár most is a tőle megszokott módon farmert, cipőt és inget viselt, valahogy mégis teljesen megváltoztak – mások –, egyáltalán nem hasonlítanak a régiekre.

Akár a hernyó, amely úgy dönt, hogy elhagyja a régi, lepukkant bábját, hogy megmutassa újonnan nőtt pillangószárnyait.

És amikor már a legrosszabbra gondolok – biztos vagyok benne, hogy Haven hamarabb elkapta, mint én –, megpillantom. *Megpillantjuk.*

A ragyogó narancsszínű auráját, amely körülötte világít. Az egyetlen dolog, aminek láttán ellazulunk, és helyreáll a légzésünk.

Így is beletelik egy percbe, míg mindent felfogok. Azt sem tudom, hol kezdjem. Megkönnyebbülök, amikor meghallom Dament:

– Úgy tűnik, Firenze jót tett. Voltaképpen *nagyon is* jót. – Miles-ra mosolyog, miközben bátorítóan megszorítja a kezemet.

Miles felnevet, a mosolya meglágyítja az arca új éleit. De aztán ugyanolyan gyorsan el is tűnik, az aurája megrezzen és felgyúl, amikor Damenre néz, és ez éppen elég, hogy *emlékezni* kezdjek.

Azt hiszem, annyira lefoglalt a dráma Havennel meg Sabine-nal, hogy teljesen megfeledkeztem a Damenről és Drináról készült festményekről, amelyeket Miles fedezett fel.

A több száz évvel ezelőtt készült portréikről.

Azokról a képekről, amelyeket nem lehet egykönnyen megmagyarázni, ugyanis semmilyen ésszerű magyarázat nincs rájuk.

És ugyan megesküdtem, hogy nem teszem, hacsak nem feltétlenül szükséges, úgy gondolom, hogy ez a pillanat határozottan vészhelyzetnek minősül. Úgyhogy míg Damen Firenzéről cseveg, én csendben belesokkoltam Miles gondolataiba. Látnom kell, mit gondol, mire gyanakszik, és meg vagyok lepve, hogy egyáltalán nem arra gondol, amitől tartok. Inkább *rám*.

– Csalódtam – szólal meg félbeszakítva Dament, és hozzám fordul.

Félrebiccentem a fejem. Másodpercekkal azelőtt osonok ki az elméjéből, hogy megtudnám, mire akar kilyukadni.

– Hazajöttem átalakulva, mint látod. – Végigmutat a testén, mint valami nagydíjon. – És azt terveztem, hogy ez lesz az eddigi legjobb évem. De most tudtam meg, hogy a barátaim még mindig vitáznak, még mindig nem állnak szóba velem, és még mindig arra akarnak kényszeríteni, hogy válasszak közülük, pedig direkt figyelmeztettem

őket, hogy mire visszajövök, intézzék el, mert ki van zárva, hogy részt vegyek ebben a játékban. Kizárt dolog, hogy eljátsszam itt Meryl Streepet a *Sophie választásából*. Nem is fogom. Tulajdonképpen...

– Ezt mondta Haven? – vágok közbe. Érzem, hogy ezt a monológot simán folytatná az utolsó kicsengetésig, ha hagyom. – Azt mondta, hogy *választanod* kell? – Kicsit halkabbra veszem a hangomat, amikor egy csapat diák elmegy mellettünk.

– Nem, de megint elmondom, hogy erre nincs is szükség. Szerintem elég nyilvánvaló, hogy ha te nem állsz szóba *vele*, ő pedig nem áll szóba *veled*, akkor választanom kell. Különben az ebédszünetek még kínosabbak lesznek, mint tavaly. – Miles a fejét csóválja, fényes, barna tincsei lágyan hullámanak egyik oldalról a másikra. – Én pedig ezt nem hagyom. Egyszerűen nem. Úgyhogy alapvetően holnapig rendeznetek kell a dolgot. Vagy máshol kajálok. Ja, és csak ha esetleg nem vennétek komolyan, mondom, hogy én használom anyu régi kocsiját, úgyhogy már nincs meg az az előnyöd sem, hogy kocsival jársz. Te meg Haven azonos feltételekkel indultok, ami a ragaszkodásomat illeti. Vagyis nincs más lehetőség, csak hogy megbeszélitek, ha valaha látni akartok, különben...

– *Különben* mi? – Próbálok könnyed hangot megütni, mivel fogalmam sincs, hogy mondjam el neki, hogy – ismerve Havent – a problémánk addigra feltehetően csak fokozódni fog.

– Különben keresek egy *vadiúj* asztalt és *vadiúj* barátokat. – Biccent, és a tekintetét köztem meg Damen között váltogatja. Szeretné, ha tudnánk, szándékában áll beváltani a fenyegetését.

– Meglátjuk, mit tehetünk – feleli Damen. Csak szeretne túllépni ezen az egészen.

– Nem ígérem meg – teszem hozzá, hogy csillapítsam az élet, az ésszerűség határain belül tartsam, és ne keltsek semmilyen hiú reményt Miles-ban.

Feltételezve, hogy tisztáztuk, a becsengetés pillanatában Damen kézen fog, és elindul velem a terem felé. Amikor Miles megkocogtatja a vállát, megáll.

– *Veled* pedig... – szól Miles, majd elhallgat, és közben tüzetesen végigméri Dament tetőtől talpig. – *Veled* pedig később beszélgetek. Komoly magyarázattal tartozol.

Öt

Azt hiszem, annyira lefoglalt Haven, hogy nem is gondoltam a többi ellenségemre – név szerint Stacia Millerre és hűséges csatlósára, Honorra.

De amikor bemegyek a hatodik órában fizikára, az ajtó a csengetés pillanatában becsukódik mögöttem, és az ő elfojtott nevetésük és vihorászásuk rögtön visszahozza az emlékeimet.

Egyenesen a középső sor felé indulok, és magamban mosolygok, amikor meglátom Stacia döbbségteljes képét, miközben a hozzájuk legközelebb eső üres helyre ülök. Miért kényszeríteném őket, hogy a nyakukat nyújtogassák, hogy jól lássanak, amikor ugyanolyan könnyedén választhatok egy olyan helyet, ahol sokkal jobban, sokkal tisztábban, teljesen életnagyságban láthatják kedvenc áldozatukat – *engem*.

De csak Stacia döbbsen meg a döntésemre. Honor könnyedén veszi. Kicsit kihúzza magát, és felhúzott szemöldökkel végignézi rajtam. A tekintete annyira óvatos, annyira ellentmondásos, hogy szinte lehetetlen megérteni.

Szinte.

Bár sokkal kevésbé az arckifejzésére figyelek, mint inkább a fejében áramló gondolatokra. Azokra a gondolatokra, amelyeket szándékosan nekem címez, helyesen feltételezve, hogy hallom, amit gondol:

Tudom, hogy hallasz. Mindent tudok rólad. És tudom, hogy tudod, mit tervezek Staciával. Szeretném, ha megfizetne minden szemétségért, amit velem tett, vagy akárkivel, aki volt olyan szerencsétlen, hogy az útjába került. Csak azt nem tudom, hogy segíteni akarsz-e vagy megakadályozni? Csak mert ha úgy tervezed, hogy az utamba állsz, jól gondold meg! Először is, mert Stacia a kezdetektől fogva rohadék volt veled is, másodszor pedig ha megpróbálsz megállítani, nem fog sikerülni. Senki nem állíthat meg. Sem te, sem Jude, és főleg nem Stacia, úgyhogy a legjobb, ha meg sem próbáljátok...

És eközben egyenesen rám néz, és alig várja, hogy valami választ kapjon, arra utaló jelet, hogy tisztán és érthetően fogtam az üzenetét, de nem szándékozom megadni neki ezt az örömet. Nem szándékozom többet hallani annál, mint amit eddig hallottam.

Az ő szárnalmas, bosszúvágyó kinyilatkoztatása, Stacia szokásos, magában tett, bunkó megjegyzései és Borden tanár úr néma keseregése (az élete újabb évét kell elpocsékolnia egy csapat újabb hálátlan, érdektelen diákra, a rossz frizurák és még rosszabb öltözködés szégyenteljes tárházára, amely teljesen megkülönböztethetetlen az eddig érkezett és távozott bandától), és mindenki más személyes drámái és félelmei... túl nagy a lárma.

Elkeserítő.

És teljesen kiszípoloz.

Ezért aztán kizárom az egészet az agyamból, hogy egy kis iskolán átívelő telepatikus kapcsolatot létesítsek Damennel.

Hatodik óra, fizika. Eddig jó, nálad mi újság? – gondolom, készen arra, hogy felemeljem a kezem, mert a Bloom az első név szokott lenni a névsorolvasáskor.

Rajz. Remek zárása a napnak, mindig várom ezt az órát. Bárcsak az egész tanítási nap egy hosszú rajzóra lenne! Ja, és Machado tanárnő odáig van, hogy visszajöttem. Ő maga mondta. Sosem volt még ilyen jó képességű, természet adta tehetséggel megáldott tanítványa, aki ilyen fiatal. Még arra is akar egy kis időt áldozni, hogy a jövőmről beszéljünk, és hogy melyik művészeti iskolába felvételizzek.

És én? Nem küldi üdvözlétét élete legtehetségtelenebb, legüggyetlenebb tanítványának? Vagy szándékosan törölt az emlékezetéből?

Ne ostorozd magad! A Van Gogh-reprodukciód igazán egyedülálló volt.

Ha az egyedülálló alatt azt kell érteni, hogy übergáz, akkor... ja, tényleg! Csak mondd meg neki, hogy másodszor nem megyek vissza. Meg kell tartanom az önbizalmamat, hogy mentálisan és fizikailag is erős maradhassak, úgyhogy nem kockáztatom meg, amit egy újabb tanévnyi szörnyű, gusztustalan pálcikaember tenne a lelkivilágommal. Na, és mi az első munkád? Egy újabb Picasso? A saját Van Gogh-interpretációd?

Damen rosszállón ráncolja a homlokát.

Az impresszionista festészet lejárt lemez. Úgy gondoltam, becsvágyó leszek, és csinállok valami freskófélét. Újrateremtem a Sixtus-kápolnát. Tudod, kifestem a falat meg a mennyezetet, és feldobom kissé a termet. Mit gondolsz?

Azt hiszem, az remekül beleillene abba a törekvésedbe, hogy a háttérben maradj, amihez mindig is ragaszkodtál! – nevetek fel. Nem veszem észre, hogy tényleg hangosan nevetek, míg Stacia Miller rám nem néz, majd a szemét forgatva el nem nyávogja az orra alatt:

– *Veesz-teeees!*

És azonnal lelépek. Tudva, hogy ha Borden tanár úr ráncba szaladó homlokának hinni lehet, épp most hívtam fel magamra akaratlanul a figyelmét. Az első órája első öt percében az első tanítási napon máris elkönyvelt a leghálátlanabb bajkeverők közé.

– Mi olyan vicces... – Az ülésrend fölé hajol, amit épp készít. – *Bloom* kisasszony? Nem szeretné megosztani az osztállyal?

Gyorsan levegőt veszek, és nemet intek. Kerülöm Stacia baljós pillantását, Honor szemöldökének rándulását, meg a többiek unott sóhajait, akik már mindannyian túlságosan is hozzászórtak ahhoz a kínos látványossághoz, ami én vagyok.

Kinyitom az új szöveggyűjteményemet, majd a táskámba nyúlok papírért és tollért, mire észreveszem, hogy helyettük dugig van tulipánokkal. Akár egy szerelmes levél Damentől. A piros, viaszos szirmok emlékeztetnek, hogy tartsak ki. Azt ígérik, nem számít, mi történik, a mi halhatatlan szerelmünk valódi – ez az egyetlen dolog, ami számít minden más közepette.

Végighúzom az ujjamat egy száron, néma *köszönömöt* küldök Damenek, aztán előgondolom a semmiből a holmit, amire szükségem van. Becsukom a táskámat, és biztos vagyok benne, hogy senki nem látta, de aztán rajtakapom Honort, aki figyelmesen néz, feszült figyelemmel, ahogy a strandon aznap.

Mindentudó pillantás, amely láttán elgondolkodom, hogy vajon mennyit is tudhat rólam?

Épp nekilendülnék, hogy a fejébe lessek, és a végére járjak, amikor elfordul. Borden tanár úr ekkor felszólít, hogy olvassak, én pedig a lelkes tanuló szerepében próbálok rendesen viselkedni a legelső tanítási napon.

– Hé, Ever! Várj meg!

A hang mögülem érkezik, de csak megyek tovább, követve az első megérzésemet, hogy ne figyeljek oda.

De amikor ismét felhangzik, úgy döntök, megállok és megfordulok. Egy kicsit sem lepődöm meg, amikor Honor fut felém, bár mindig furcsa egyedül látni őt, Stacia nélkül. Mintha hirtelen elvesztette volna a fél karját vagy lábát, vagy más fontos testrészét.

– A mosdóban van – mondja barna szemével az arcomat kutatva, megválaszolva a pillantásomban rejlő kérdést. – A sminkjét igazítja, vagy az ebédre ivott gyümölcsturmixtól szabadul meg, vagy újabb trükköket talál ki a szurkolócsapat zsarolására, vagy ki tudja? Talán mindhármat egyszerre. – Vállat von. A karjában egy halom könyvet tart, nyugodtan végignéz rajtam a hosszú szőke hajamtól a rózsaszínre lakkozott lábkörmeimig.

– Ami érdekel, hogy miért foglalkozol vele egyáltalán? – kérdezem, miközben én is végigmérem. Hosszú, sötét, nemrég vörössel melírozott hajától a fekete farmerjén át a térdig érő, lapos sarkú fekete csizmaig és a kötött kardigánig, amit egy trikó felett visel. – Vagyis ha annyira utárod, miért tervezgatsz? Miért foglalkozol vele? Miért nem hagyod a csudába, és éled az életed?

– Szóval *tényleg* olvasol a gondolataimban. – Elmosolyodik, és lágy, halk hangon, mintha csak magában beszélne, folytatja: – Egyszer majd megtaníthatnál rá.

– Kétlem – sóhajtom. *Nagyon* közel járok, hogy belessek az agyába, és lássam, mire akar kilyukadni, aztán emlékeztetem magam, hogy ez nem helyes, hogy türelmesnek kell lennem, és hagyni, hogy magától bontakozzon ki.

– Akkor talán Jude megteszi. – Honor felvonja a szemöldökét, és úgy néz rám, mintha a megjegyzése teszt volna. Vagy inkább valami gyéren leplezett fenyegetés.

De én csak összeszorítom a számat, és a szekrényem felé pillantok. Alig várom, hogy megszabaduljak a könyvektől, amelyeket már „elolvastam”, és Damenhez induljak, aki a kocsijában vár.

– Arra ne számíts! – felelem, és inkább nem gondolok Jude-ra semmilyen módon és formában. Az időnkénti SMS-ektől eltekintve, hogy tudjam, jól van, él még, és hogy Haven még nem környékezte meg, nem igazán beszéltünk azóta, hogy megölte Romant.

Azóta az éjszaka óta abban a kínos helyzetben vagyok, hogy nincs más választásom, csak hogy megóvjam az egyetlen embert, akire annyira haragszom, hogy én magam is meg tudnám ölni.

– Amikor legutóbb láttam, ez nem tartozott az *adottságai* közé – teszem hozzá, és a másik vállamra veszem a táskámat. A pillantásom azt súgja: *Nem tudom, mit akarsz, de ha van valami célod, akkor ideje kilyukadni rá!*

Ez arra sarkallja, hogy vállat vonjon és félrenézzen. Szórakozottan a folyosót pásztázza.

– Nem akarod látni, hogy Stacia *megfizet* minden szemétségért, amit csinált? – Felém fordul, és komolyan pillant rám. – Tekintve azt a poklot, amit megjártál miatta, a felfüggesztést, a YouTube-videót, *Dament*... – Drámai szünetet tart, valami választ remél, de várhat, amíg akar, mostanában tutira nem fogok válaszolni. – Na, mindegy – folytatja kapkodva, mert az arckifejezésemből kiolvassa, hogy nem sok választ el attól, hogy faképnél hagyjam. – Meglep, hogy nem akarsz beszélni. Azt hittem, ha valaki, akkor te első leszel a sorban... vagyis, mondjuk a második. Tudod, utánam.

Mély lélegzetet veszek, és semmire sem vágyom jobban, mint kimeni innen, és letudni végre ezt a napot, de azért még mondok valamit:

– Hát jó, Honor. Az van, hogy ha így akarod nézni a dolgot, akkor azt is be kell ismerned, hogy elég rondán bántál velem te is. –

Esetlenül fészkelődik, alig láthatóan, de nekem elég ahhoz, hogy meggyőzzön, folytatnom kell. – Valójában fontos szereped volt abban, hogy engem felfüggesztettek, ezt te is nagyon jól tudod. És azt se felejtjük el, hogy a Victoria's Secretben te álltál ott Stacia mellett, és te vetted fel a videót, ami az interneten kötött ki. És még ha nem is a te ötleted volt, még ha csak véletlen nézelődő voltál is, nos, a dolog egészét tekintve az kábé ugyanaz. Ettől nem leszel kevésbé bűnös. Inkább bűnrészes. Mert ha nem próbálsz megállítani egy zaklatót, vagy úgy döntesz, vele lógsz, az a cinkosává tesz mindenben, amit ő a jelenlétben csinál. És mégsem látod, hogy zaklatnálak, vagy megszállottan bosszút akarnék állni rajtad, ugye? És tudod, miért? – Elhallgatok egy pillanatra, érzékelvén, hogy érdeklődése inkább alábbhagy, mint növekszik, de nem tágitok. – Mert *nem éri meg*. Nem éri meg ilyesmire pazarolni az időmet vagy a fáradságomat. Ezért van a karma. Hogy végül egyensúlyt teremtsen. Komolyan, tényleg végig kell gondolnod az egész tervedet. Teljesen félresikerült és totális időpazarlás. Mert az a helyzet, hogy te sem vagy ártatlan, és az ilyesmi úgy fordul vissza bumerángxént, hogy nem is számíthat rá. – Biccentek, és nem akarom hozzátenni, hogy történetesen saját tapasztalatból tudom mindezt.

Honor néz rám, a szemét félig eltakarja a frufruja, és lassan megcsóválja a fejét.

– Karma? – Felnevet, és a szemét forgatja. – Hát, utálom, hogy ezt kell mondanom, Ever, de *nagyon* kezdesz úgy beszélni, mint Jude a *jó mojó* meg *rossz mojó* dumájával. De komolyan: meg kellene kérdezned magadtól, hogy a karmád mikor látta legutóbb Staciát? – vonja fel az egyik szemöldökét. – Mert ha netán nem vetted volna észre, ő csak csinálja, amit akar, azzal, akivel akarja. És miközben neked ez így rendben van, míg te szívesen játszod az ő véget nem érő szarságában az áldozat szerepét, nekem elegendő van. Hányok a játékaitól. Tudtad,

hogy megpróbált összejönni Craiggel csak azért, hogy engem bántson? Hogy megmutassa, ki a királynő, és ki az örök második?

Némán nézek rá. A folyosó kiürül körülöttünk, mindenki igyekszik hazafelé. Rajtunk kívül mindenki.

De Honor folytatja, nem érdekli az idő, vagy az a tény, hogy nekünk is mennünk kellene. A hangja halk és mély, ahogy hozzáteszi:

– Sajnálhatja, hogy nem működött. De akkor is, milyen *barát* csinál ilyet?

– Ezért szakítottatok? – kérdezem, bár nem igazán érdekel. Már tudom az igazságot Craigről, a valódi *izléséről*, csak az érdekel, vajon Honor is tudja-e.

– Nem. Azért mentünk szét, mert meleg. – Vállat von. – És számomra nem igazán van hely az életében. De ne mondd el senkinek... – kéri rémült arccal. Meg akarja védeni a srácot, megőrizni a titkát, de csak legyintek, engem nem érdekel az ilyen pletyka. – Na, mind egy, a lényeg az, hogy tényleg sajnálom, hogy... *bűnrészes* voltam, vagy hogy mondtad. De már vége. Nem akarok az utadba állni, Ever. Amíg te sem vagy útban nekem.

Összeszűkül a szemem. Micsoda rosszul leplezett fenyegetés! Épp tájékoztatnám, hogy kisebb gondom is nagyobb ennél – amikor megpillantom Havent.

A folyosó végén áll, a pillantása összekapcsolódik az enyémmel, míg végül minden elhomályosul. Nem marad más, csak energiájának jeges hidege, határtalan, átható gyűlölete és begörcbített mutatóujja, mellyel engem hív.

És mielőtt észbe kapnék, már indulok is. Honor hangja halvány, távoli mormolássá válik, én pedig Haven azúrkék ruhájának uszálya után eredek. Lebegve, csalogatva eltűnik egy sarok mögött, én pedig futok, hogy utolérjem.